

arbejde har benyttet Materiale Anstalten tilhørende, kan det ikke anses oplyst, at saadant er flet med Tiltaltes Vidende og Villie, idet han navnlig med Føie har kunnet forudsætte, at Paulsen, hvis der ikke fandtes tilstrækkeligt Materiale enten i de kasserede Stykker, som skulde fornyes, eller i Tiltaltes egen Beholdning, da enten af sig selv vilde anskaffe saadant for hans Regning eller dog i det Mindste gjøre ham opmærksom paa, at saadant behøvedes.

Jorfaavidt Tiltalte dernæst har erkjendt, at han i 1876 eller 1877 har afskændet et Parti for Anstalten overflødige Tagsten, der af Bygningsinspektøren var ansat til en Salgsværdi af 100 Kr. — for denne Sum, og undladt at indbetale Summen i Anstaltens Kasse, har han forklaret, at dette hidrører fra, at han, efterat have modtaget Beløbet og foreløbig lagt det til Side til nærmere Berigtigelse, fuldstændig havde forglemmt Sagen, indtil han ved Undersøgelsens Begyndelse atter erindrede og selv anmeldte den, og da denne hans Forklaring ikke tør forkastes, vil hans Forhold heller ikke forfaavidt kunne paadrage ham Ansvar.

Det maa endvidere anses for oplyst, dels at der til Opsætningen af en Andedam, som Tiltaltes senere afdøde Søn indrettede paa Anstaltens Grund, er benyttet, — foruden en Del værdiløse Sten fra nedbrudte Latrinrender, — desuden til Kantning nogle nye Sten af Anstaltens Murstensbeholdning, ansat til en Værdi 13 Kr., samt at Opmuring er flet med Anstaltens Kalk, dels at 2 mindre murede Tilbygninger, som Tiltalte har opført i Sammenhæng med Anstaltens Staldbygning til Bognport og til Svine- og Faarehus, ere vedligeholdte sammen med Anstaltens Bygninger, forfaavidt angaar Hvidtning af Mur og Underfæstning af Tag, og at endelig et fritstaaende Halvtagsstrækur til Arbeidsvogne er opført med gamle Anstalten tilhørende Brædder. Ligesom imidlertid dette sidste efter Tiltaltes Angivelse er flet med den daværende nu afdøde Fængselsdirektørs Tillæbelse, saaledes har Tiltalte i Følge sin Forklaring ogsaa iøvrigt i den heromhandlede Henseende handlet i god Tro, idet det altid har været hans Tanke, at de ommeldte tvende Tilbygninger, der, som anført, ere i Forbindelse med Anstaltens Stald, og til Redbrydning af ringe eller ingen Værdi, skulde forblive ved Anstalten uden Vederlag ligesom Andedammen, og baade herester og efter den hermed forbundne aabenlyse Fremgangsmaade findes der ikke Grund til at antage, at Tiltalte ved disse forholdsvis ubetydelige Vedligeholdelsesarbejder har tilsigtet at tilvende sig nogen ulovlig Fordel.

Det er endelig oplyst, at Tiltalte ved en ham tilhørende paa Anstaltens Grund opført Badebygning, som han, efter hvad han har erkjendt, ikke har havt til Hensigt at overlade Anstalten, i alt Fald ikke uden Vederlag, — har, da han i 1881 lagde Træløgulv i samme, taget det hertil fornødne Træmateriale paa Anstaltens Regning hos Kjøbmændene Rragh & Soele i Horsens og, da Regningen i 1882 fremkom, ladet Beløbet 106 Kr. 58 Ø. udbetale af Anstaltens Kasse.

Tiltalte har herom forklaret, at han tog det omtalte Træmateriale paa Anstaltens Regning, ikke fordi han vilde lade Anstalten betale det, men kun for at skaffe sig en Kredit, som han frygtede, muligen kunde blive nægtet, hvis han tog det i eget Navn, og at han gjorde Regning paa ved Forfaldstid selv at kunne betale Beløbet, hvorfor han bad Rragh & Soele at opføre det i særskilt Regning til Anstalten og udsætte Kravet en længere Tid. Da han imidlertid i 1882, da det kom, ikke endnu var i Stand til at betale, og han ikke ønskede at gjøre Sagen bekjendt for Kasseren, lod han Anstalten betale Regningen i Tillid til, at han senere kunde godtgjøre Anstalten Træmaterialet ved at lægge lignende i dens Beholdning, men heller ikke hertil var han indtil Sagens Begyndelse blevet i Stand.

Hvorvel der nu ikke er tilstrækkelig Grund til at betvivle, at Tiltalte fra først af har havt til Hensigt selv at udrede det ommeldte Beløb, findes han dog ved i egen Interesse at rekvirere Varer paa Anstaltens Regning, og end mere ved derefter at lade Anstalten betale disse uden Hensyn til det Usikre i de Forudsætninger, hvorfra han hver Gang er gaaet ud, at have saaledes misbrugt sin Embedsstilling til egen Fordel, at hans Forhold vil paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 141.

Tiltalte, der under Sagen har indbetalt saavel ovennævnte Beløb af 100 Kr. for solgte Tagsten, som sidstnævnte Beløb af 106 Kr. 58 Ø., er født 31te Oktober 1824 og blev i 1853 ansat som Kasserer og i 1861 udnævnt til Inspektør ved Straffeanstalten.

Den Straf, han efter fornævnte Lovbestemmelse har forskyldt, findes efter Omstændighederne at kunne fastsættes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 500 Kr., eller